

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 103 - Any III - Epoca III

Barcelona, 24 de Juny de 1933

Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Prensa burguesa, prensa mesquina

El recent incident ocorregut entre el nostre company Comorera i un jutge anònim, d'esperit reaccionari i estira-cordetes, en el qual el nostre diputat ha sortit valentment en defensa de les prerrogatives de la nostra llengua i de la dignitat del nostre Parlament, ha servit per palesar la mesquinesa de tota la nostra premsa burguesa.

Periòdics que fan bocades del seu catalanisme, que es diuen campions del liberalisme, que dediquen pàgines senceres a reproduir les estupideses conscients i inconscients dels seus «illustres amics», que vibren de santa indignació el dia que a un dels seus el barber li ha fet un tall a la cara, han callat vergonyosament davant les injúries inferides al nostre diputat i en ell a Catalunya, o tergiversant maliciosament els conceptes es converteixen en còmplices d'un jutge anònim que darrera una taula sòrdida, es creu prou insignificant per insultar la nostra dignitat col·lectiva i de classe.

No ens en estranyem, ni ens en dolem. Al contrari: ho trobem lògic. Però volem i necessitem posar aquest fet ben de relleu a la vista dels nostres companys, perquè tots ells compreguin la baixesa i la mesquinesa a què pot descendir una premsa burguesa, disposada sempre a vanar la buidor d'un dels de la seva classe i a deformar o a silenciar les accions nobles dels representants de la classe obrera.

El cas present és un de tants exemples de com la burgesia demostra el seu odi i la seva irritació latent contra el nostre partit al qual veu que avança amb força insospitada en el camí de la conquesta política i econòmica de Catalunya, i al qual—insensata!—pretén deturar amb el boicot, el silenci i les calúmnies de al seva premsa.

Dia darrera dia la brillant actuació dels nostres diputats al Parlament català ha estat empetidada i deformada per temor que Catalunya s'assabenti que al Parlament hi ha uns diputats revolucionaris que desgranen la seva implacable requisitòria contra la burgesia catalana i que tenen a les seves mans solucions ardides que, junt amb la supressió de castes i privilegis de totes classes, portarien la prosperitat i el benestar al poble treballador.

La cosa, repetim-ho, és lògica. La premsa de classe ha de servir interessos de classe. Però cal que els nostres companys vegin ben clar aquesta veritat. Contra l'acció dissolvent dels diaris burgesos sols és possible lluitar amb un diari socialista. I que es decideixin a fer-lo ben aviat una realitat.

El Congrés de la Federació Socialista Catalana

Avui i demà tindran lloc a Lleida les sessions del XVI Congrés ordinari de la Federació Socialista Catalana (P. S. O. E.). Entre els punts a tractar a l'ordre del dia figura la ratificació de les Bases de fusió amb la «Unió Socialista de Catalunya».

Invitat el C. E. de la U. S. C. a ésser representat en dit Congrés, ha delegat el seu secretari general, company Comorera, el qual s'ha traslladat a Lleida per assistir en qualitat d'observador als treballs del Congrés, i per saludar els congressistes en nom de la U. S. C.

No cal dir com esperem d'aquest Congrés un treball positiu i fecund per la causa socialista i una ratificació unànime de les bases que han de fer possible la tan necessària unificació de les forces socialistes catalanes.

Paraules d'un obrer alemany

El terror "nazi"

D'un full clandestí que circula per Alemanya extreiem aquests paràgrafs:

«Acabo d'ésser posat en llibertat després de quatre setmanes de presó preventiva. El motiu de la meua detenció fou una denúncia que partí del policia secret i comissari L. Sune Holmquist, Lidnerallée 67 II, casa Schmelling, Steglitz. Holmquist tot sol ha enviat a la presó uns 20 a 25 camarades, i jueus, que ell mateix havia vigilat i provocat. Aquest és el seu mètode: Es fa passar per periodista suec i membre de P. C. S., del qual hauria rebut l'encàrrec de trametre a Suècia notícies i dades referents a esdeveniments (crueltats, qüestions de partit, etc.). Tracta de convèncer camarades per tal que li escriguin articles sobre fets de violència, etc., i els paga molt bé. Intenta així de conèixer, a través de les seves víctimes, altres comunistes que denuncia després a la policia. És homosexual, parla defectuosament l'alemany, és mig jueu, viu com un cavaller d'indústria. Es ros, afeminat; fuma sempre cigarretes «Gold Flake» i és molt polít i insinuant.

«La detenció tingué lloc a casa meua. El registre domiciliari fou superficial. No coneixien la majoria dels

autors de la meua biblioteca (em confiscaren, entre altres, Kant, Nietzsche!). L'interrogatori tingué lloc al Horst Wesselhaus. Al revés d'altres, fou relativament pacífic. Em donaren cigarretes i fruita. L'interrogatori nocturn durà unes cinc hores. A continuació vaig ésser traslladat al quarteret de guàrdia de la S. A., on la xurma caigué damunt meu amb els insults més ordinaris i em «treballà» a vergassades fins que vaig caure sense sentits. Em tornaren a la presó.

«El tracte inferit a les dones és, en la majoria dels casos, no menys bàrbar. Sé de casos on dones en període d'embaràs avançat han estat incomunicades, sotmeses a interrogatoris nocturns i maltractades per tal d'arrancar-los denúncies. Tampoc no s'avergonyeixen de torturar sanguinàriament els homes en presència de dones, per tal d'intimidat aquestes.

«Un dels procediments més utilitzats és l'amenaça d'afusellament. Fan tots els preparatius. posen la víctima en un recó de la cella, li tapen els ulls, compten en veu alta i desapareixen aleshores, les més de les vegades, en l'aire. A les celles del costat s'hi troben altres víctimes, a les quals diuen que un acaba justament d'ésser afusellat i les amenacen amb la mateixa sort si no es decideixen a «cantar».

Guerra al feixisme!

Ens plau donar íntegrament als nostres lectors el valent manifest que els nostres amics de la Secció d'Estudis Econòmics, Polítics i Socials de l'Ateneu Polytechnicum acaben de llençar a l'opinió pública:

La Secció d'Estudis econòmics, polítics i socials de l'Ateneu Polytechnicum es creu obligada a fer sentir la seva veu davant l'amenaça que per a la llibertat i la dignitat del nostre país representa el feixisme, implantat ja en dos grans Estats d'Europa. I és per això que llença a la circulació aquest Manifest, per tal d'assenyalar la magnitud del perill i de deixar afirmada una ferma voluntat d'oposició, que serà invencible perquè no s'ajupirà mai davant del perill sudat.

Aquest sistema que, batejat amb el nom de feixisme, deshonora la història d'Itàlia i d'Alemanya, es fonamenta en suposats ideals d'enlairament i en baixos odís evidents. Els ideals han estat, en ambdós Estats, la pàtria i el nacionalisme i s'han valgut de la ignorància i del moltonisme de les masses, que ja no es recorden que l'estantissia ideologia patriòtica i nacionalista fou la causa del darrer flagell de la guerra mundial; i els odís que han fet fermentar, fent remoure solatges de vergonyós primitivisme, han estat, a Itàlia, el ranci irredentisme de contrades que avui pertanyen a la França i, Alemanya, per contrapès d'un racisme estúpida i conreat, el desvetllament de l'odi a la raça jueva. I aquests falsos ideals, posats en relleu, i aquests odís desfermats són, en darrer terme, les postres armes del Capitalisme que pretén reafirmar-se, i perllongar la vitalitat estantissia que li queda, sobre les bases, ja velles però sempre a punt de renovar-se, de la violència i de la brutalitat.

El feixisme és l'organització dels posseïdors contra els posseïts, és la força de les oligarquies econòmiques contra les masses assalariades, és la tirania dels privilegiats contra les protestes humanes dels desvalguts, és la dictadura d'uns pocs, detemptadors de la propietat i dels mitjans de producció, contra la massa immensa i anònima que posseïx la força del treball, que és, finalment, l'única font de totes les riqueses.

I aquesta dominació d'uns quants privilegiats, que són els causants i els aprofitadors de tota la misèria social i de tot el desbalrestament econòmic del món d'avui, es presenta descaradament contra tot i contra tothom que pugui fer-li ombra i ataca sense contemplacions, fent ús dels mitjans i dels procediments més abominables que signifiquen una regressió a les èpoques de la barbàrie. L'edat mitjana, condemnant els homes per llurs ideologies, portant-los a morir al patíbul o a la foguera, i fent ús del turment com a procediment inquisitiu, reviu ara descaradament en les condemnes i en els procediments dels Estats feixistes.

Diàriament ens assabentem per la premsa de tots els països de les detencions en massa i dels càstigs desproporcionats que s'imposen a tots aquells que, gelosos de la dignitat humana i dels drets de l'home, s'atreveixen a manifestar llur esperit de protesta. Sabem de l'ús que s'ha fet a Itàlia de l'oli de ricí i a Alemanya d'altres drogues per a martiritzar els protestataris recalcitrants. Llegim, amb esbalament, com són assassinats, o es fan desaparèixer de les presons, els que

(Passa a la pàg. 2)

La setmana política

Un intrigant sota «La Terra». -- La predicció es va complir. -- Familiaritats perilloses

A «La Terra», portantveu dels treballadors del camp, o més concretament, de la Unió de Rabassaires, s'hi mou un intrigant: l'advocat Aragai. Coneixent el seu pecat original (fou lerrouxista), de res ens hem d'estranyar.

El senyor Aragai, abusant de les absències obligades de Companys, nominalment director de «La Terra», s'ha permès malparlar de mi, de Serra Moret i de la Unió Socialista en un article infeliç titulat «Politiqueta» i publicat en el número del 30 de maig. Motiu de la seva indignació: la meua actitud en la discussió parlamentària de la Llei de conflictes de conreu.

Recull «La Terra» unes declaracions meves inserides en «El Diluvió» i en les quals afirmava que segons el text de l'article segon del dictamen de la majoria de la Comissió, tots els conreadors, haguessin o no promogut conflictes, haurien de pagar fins a la Llei d'arrendaments, el que pagaven abans de la República. I afegeia que confiava en una millor redacció de l'acticle, tan aviat comencés la discussió parlamentària.

Aquestes dues afirmacions, ben correctes i exactes i cordials envers la majoria, varen treure de pollaguera a «La Terra». I per haver-les fet, em qualificà de «polític avantatgista», de «distingit diputat» (amb intenció pejorativa), de «confusionista», d'home que discurreix amb «falsetats», de militant d'un partit que «res» ha fet pels treballadors del camp, de company de Serra Moret que es «significa» contra la tàctica de la «Unió de Rabassaires» — desllealtat màxima en qui havent pertanyut a la Comissió agrària de Madrid junt amb el company Serra Moret, sap com aquest treballà en ella i amb quin esperit seriosament revolucionari —, d'emparador dels pagesos «covards» que no es revoltaven a temps — ja ho faran ara contra la primera Llei agrària del Parlament català, viciada per una injustícia inicial — i amatent a «disfresar un fracàs».

Per acabar ens invita a que contribuïm a accelerar i a millorar la Llei, a no «blasmar» més als que es revoltaren i a no fer, així, el joc a la «Lliga Regionalista»!

Quant més hi pensem, menys capim el motiu d'aquest atac groller, injust i extemporani de «La Terra». Motiu confessable, s'entén. Car d'inconfessables se'ns en ocorren molts.

Tan groller, injust i extemporani fou l'atac, que mentre els rabassaires el llegien, esmaperduts i indignats els conscients, nosaltres, pressionant fort en el si de la Comissió i en el Saló de Sessions, portàvem a la majoria la redacció d'un article segon absolutament distint del que hi havia en el dictamen, i que tan perfecte trobava «La Terra». Un nou i bon article segon, menys el paràgraf de càstig als pagesos que no promogueren conflictes, influït de manera decisiva pels dos principis generalitzadors que presentarem en iniciar els debats: declarar en revisió tot el període que va de la presentació del pro-

jecte de Llei fins a l'aprovació de la Llei d'arrendaments, i extendre les possibles avantatges de la revisió futura a tots els conreadors de Catalunya.

I férem més.

No ens referim a que, per iniciativa meua, la Comissió enterrà pietosament el pèssim projecte governamental. Ens referim a les importants millores que mitjançant la presentació de vots particulars hem pogut introduir en l'articulat del dictamen de la majoria, gairebé tan dolent com el governamental.

Nosaltres vàrem presentar i resoldre el problema de les sentències executades abans i després de la presentació del projecte de Llei.

Nosaltres vàrem sostenir el criteri d'apartar absolutament a la justícia, en tots els seus graus i els seus suspects instruments, els jutges, i d'atorgar amplis poders a les Comissions arbitrials, declarant fermes i inapel·lables totes les seves resolucions.

Nosaltres vàrem proposar, i la Comissió acceptà, que els deshaucis per manca de pagament no es fes efectiu sense acord exprés de la Comissió arbitral.

Nosaltres hem defensat la prohibició fulminant del subarrendament, règim d'explotació incua que imposa als treballadors de l'Alt Empordà una vida de misèria que ja han oblidat els rabassaires.

Hen contribuït, doncs, a millorar la Llei, com ens demanava «La Terra». Contribuirà ella, ara, a dir la veritat? ¿O l'òrgan de la Unió de Rabassaires, contra el parer i la conveniència dels propis rabassaires, no servirà més que les ambicions, a les rancúnies, a les gelosies d'un intrigant?

I a les altres qüestions.

Mai hem «blasmat» als que es revoltaren. Varem dir, i ho sostenim encara, que no era just negar tot benefici immediat als treballadors que, per una o altra raó, es sumaren tard al moviment, o el veieren de manera distinta. Que això era tant com sembrar la discòrdia al camp, separant els treballadors en dues castes: en hereus i cavallers. Que, no escoltant-nos, es posava als treballadors menyspreats en el dilema de sotmetre's a contractes injustos o rebel·lar-se contra una Llei del Parlament català. Que aital dilema no era convenient en aquests moments de perill per a l'estabilitat de la República i de l'Autonomia.

A la Lliga Capitalista ningú no li ha cantat les veritats com nosaltres. I ningú ha votat tantes vegades, nominalment, amb la Lliga, com els amics de l'intrigant de «La Terra».

Lamentem aquesta polèmica. Ens hauria plagut més no entrar-hi. Però, bo és que tothom sàpiga que nosaltres no refusem cap combat, ni oblidem cap ofensa, ni deixarem de dir la veritat a qui sigui i com sigui.

...

En el discurs de liquidació de l'obstruccionisme, digué Lerroux, justificant-se: «Y he de dir a mis amigos que si nos abandonaran los monárquicos que se hicie-

A propòsit del discurs del Sr. Sánchez Román

L'actuació del Jurat Mixt de Vaquers

Després d'uns quants mesos de lluita per a l'ordenació social del Jurat Mixt de Vaquers en la qual sovintejaren les jugades més vergonyoses i resolts legalment els recursos interposats contra el lliure exercici d'elecció, foren designats per ordre ministerial, segons «Gaceta» del 26 de febrer darrer, vocals de l'esmentat Jurat els candidats presentats per la Unió Professional i Mútua d'Obrers Vaquers de Catalunya i per l'Associació de Mossos Vaquers de Barcelona.

Aquest fet, que ja per si sol demostra la legalitat d'unes eleccions, és el que ha motivat una sèrie inacabable d'atropells que s'han vingut succeint fins avui, portats a cap precisament per la part de qui més obligació té a donar compliment a les disposicions ministerials, com és la Mesa del propi Jurat.

El senyor Sánchez Román va dir fa uns dies al Congrés que els presidents d'aquests organismes no són tan imparcials com haurien d'ésser, volent significar que en la resolució dels conflictes socials el patró s'endua la pitjor part. Pel que es veu, Sánchez Román desconeix el procedir aburgésat de la Mesa de l'esmentat Jurat, i d'altres molts, els presidents dels quals, per sort, no són socialistes.

¿Què diria el senyor Sánchez Román si nosaltres li demostréssim l'absurd que suposa que un president, un vice-president i una secretària—la sagrada trilogia—aprofitant la ignorància d'algun vaquer «familiar», pactin amb l'element burgès i aquest amb la F. A. I., i entre tots plegats intentin rompre el front obrer d'una associació purament de classe que per damunt de tot vol legalitat i pau i impedeixin que cessi l'exploació d'aquesta humil classe proletària, la més malaurada, segurament, de totes?

Doncs aquesta pau i aquesta legalitat és el que es ve alternant per la Mesa d'un Jurat que hauria d'ésser el cridat a fer-les possibles quan no existissin.

Diem que hi ha uns nomenaments legals i això no obstant, a desgrat del temps transcorregut (quatre mesos) la Mesa de l'esmentat Jurat impedeix l'actuació no sols de tots els vocals obrers, sinó àdhuc d'algun element patronal que, donant-se compte de l'estat caòtic i els nombrosos conflictes existents en la professió que amenacen degenerar en lluites violents, vol prendre possessió del seu càrrec.

Però no acaba ací la imposició arbitrària i despòtica d'aquesta Mesa de Jurat, tota ella procedent encara d'aquella època de dictadura—vergonya i escarni nacional—, sinó que fins ha arribat a voler triturar els sagrats drets que en defensa de l'obrer irredent català concedeix la llei als vocals dels dits organismes. Exemples? El més recent l'ocorregut amb el nostre company Manuel Gómez Cuevas, vocal obrer, a qui el vice-president i la secretària d'aquell jurat intentaren fer detenir divendres, dia 17.

El parany, però, no els sortí bé gràcies al coratge del company Gómez i la intervenció d'altres companys, que demostraren als patrons que totes les vegades que s'intenti atropellar els inviolables drets d'uns obrers, hi haurà algú que sortirà en la seva defensa decidida i seran inútils les abraçades fraternals que vulguin donar-se presidents de Jurats amb patrons aliats de la F. A. I., com aquest Miquel Galiana, que lliura dues centes pessetes a uns irresponsables faistes per tal que declarin contra el propi obrer. El criminal del cas és que aquestes dues centes pessetes, com moltes altres, és el consumidor qui les paga a canvi de beure la llet adulterada i aigualida, a raó de 40 litres diaris. ¿No és veritat, senyor Galiana? Això no és un secret per a la clientela d'aquesta vaqueria domiciliada al carrer Taquígraf Garriga, 6, Les Corts.

Oferim aquest nou cas al senyor Sánchez Román per a una nova interpellació al company Largo Caballero.

LLIBRES

Ramon Tor: *Panorames socials*. Recull d'articles (primera sèrie). Pròleg d'Augusto Turlupine; retrat de l'autor a la mina de plom, per F. Callicó. Daniel Cochs, Impresor; Llibreria Verdagué, administrador. Barcelona, 1933.

L'esperit delicat, alat, de Ramon Tor, actor i poeta, ànima engrandida per l'amarguesa, ha aplegat en un volum una sèrie d'escrius publicats o inédits, oferts sota el títol no massa just de «Panorames socials». Manifestos i lletres, estudis i articles. Ramon Tor advoca pel mutualisme, per la lluita contra la tuberculosi, per la instrucció primària, per l'honoradesa, per la dignificació del teatre, per la justícia a la memòria d'homes desapareguts. La seva veu de la sinceritat ressona sempre; una veu que pregonja fe.

La Setmana Política

ron republicanos, nos quedariamos solos.

Llegint-ho ens va venir a la memòria la predicció de la gitana: «Por junio te volverás lelo.» ¡I estem a juny!...

«El Progreso» em dedica uns quants qualificatius «made in lerrouxisme». Ja imaginarà el lector el seu calibre i el seu pes.

I acaba un enfilall d'aquests amb un apocalíptic: «¿Oyes, Comorera?».

Així, de tu. Es cosa de preguntar, amb lleugera variant: «¿En qué «encrucijadas» hemos comido juntos?» ¡Com que jo no he estat en cap!...

JOAN COMORERA

Dues composicions finals — «Novena simfonia» i «Credo» — responen a la condició de poeta de l'autor.

El pròleg de l'escriptor castellà Augusto Turlupine, excessivament llarg i incoherent, resta ofegat pels articles de J. Puig i Ferrer i d'Octavi Salter que Ramon Tor reproduceix en el llibre.

Carles Rahola: *Vides modèliques*. Dalmau Carles, Pla, S. A., editors; «Biblioteca Pedagògica Catalana». Girona, 1932.

Carles Rahola és un home que sap infondre vida a la història; els personatges, els episodis, a les seves mans, a través del seu estil clar, esdevenen éssers de carn i ossos. Altres ocasions hem hagut de fer patent aquesta virtut de l'historiador gironí, d'aquest escriptor altament seriós.

«Vides modèliques» és una obra per a infants, destinada a posar com exemple per a la formació dels caràcters dels futurs homes de demà grans figures de diferents activitats, en el camp de la política, de la ciència i de l'art. Ramon Muntaner, Antoni de Gimbernat, Pi i Margall, Frederic Mistral, Juan Martín Díaz «El Empeñador», Concepción Arenal, Simón Bolívar, Francisco José Caldas, Joahn Gutenberg, Abraham Lincoln, Thomas Alva Edison i Mme. Curie, desfilen ràpidament, però d'una manera completa, per les pàgines de «Vides modèliques».

Si algú hagués dubtat que la claredat d'estil i d'exposició de Carles Rahola pogués fer-se assolible a la intel·ligència infantil. «Vides modèliques» li desfaria plenament el seu error.

J. R. i T.

Cooperativa Obrera d'Arts Gràfiques

Impresos comercials i de fantasia
Edicions - Reillegats
Llibres ràtllats
Cartonats per a fotografies

Rosselló, 84 Telèfon 35490
(entre Borrall i Viladomat) Barcelona

Guerra al feixisme!

(Ve de la pàg. 1)

clamen per la defensa de la llibertat. Veiem com ocorren diàriament suïcidis i assassinats comesos pel feixisme. I totes aquestes víctimes són companys nostres: o són obrers o són assalariats o són homes d'ideals. En tots els països on regna el feixisme són maltractats sense pietat ni mirament, són empenyats en massa, són sacrificats, són enviats a l'exili o es fa conduir a les presons tots els companys nostres que senten ideals de millorament social, tots els que professen i estimen les idees noves que volen menar la humanitat dolorosa per camins de llibertat.

Un altre fenomen, encara, s'està donant a Alemanya, que consagra l'empori del primitivisme i de la barbàrie: les bandes feixistes envaeixen violentament Universitats i Escoles i Biblioteques públiques i privades i, profanant la sagrada independència de l'esperit, les despullen dels llibres que els semblen contraris a la ideologia bàrbara i carrinclona del racisme, de la buida patrioteria i del nacionalisme arcaic; i amb aquests llibres, trets de la pau dels llocs d'estudi i carretejats per mans ocioses que els apilen en grans munts a la plaça pública, se'n fan fogueres amb les quals es pretén destruir les manifestacions més enlairades del pensament humà. Són aquelles matèries fogueres dels actes de fe de l'edat mitjana, perllongades més cap a nosaltres pels pobles més endarrere, però que ja fa dos segles que s'havien apagat en els llocs endarrerits d'Europa. Ara reviu, per vergonya de la civilització, en un país com Alemanya, que volia i podia vanar-se d'ésser el dipositari i l'exponent més alt de la Cultura moderna.

El feixisme, doncs, no sols sacrifica els homes sinó que persegueix i pretén anorrear el pensament. És un atemptat a la Civilització i a la Cultura. És un somni de violència d'uns quants aventurers, que l'han pogut portar a la pràctica recolzant-se en els interessos i en les baixes passions dels privilegiats i aprofitant la misèria de desvalguts famolencs disposats, fatalment, a convertir-se en força mercenària. És una vergonya moderna que compta, encara, amb l'ajut d'aquesta avorrida i avorrida religió catòlica que, en veure's perduda i caminant cap a la posta definitiva, accentua el seu paper d'alcavota de totes les institucions tiràniques i reaccionàries a condició que els seus serveis siguin llargament retribuïts.

Al nostre país el feixisme també intenta entronitzar-se. Doncs bé: cridem ben alt i de cara a la llum: A casa nostra, no!

Contra les forces feixistes i en tots els terrenys lluitem i lluitarem sense descans i assegurem que no conseguiran llurs propòsits de triomf de cap de les maneres. Hi ha, però, uns altres elements contra dels quals cal que s'emprin totes les forces liberals i esquerranes, no sols de la massa dels sense-roba, dins la qual ens comptem amb tot l'orgull, sinó també tots els mitjans de coacció de les nostres autoritats. Ens referim a les bandes de feixistes estrangers que viuen entre nosaltres a sou dels respectius consolatats o explotant les nostres riqueses. Per les nostres ciutats i viles s'estructuren organitzacions feixistes estrangeres i surten a la llum publicacions de propaganda feixista i això és intolerable i s'ha d'acabar emprant, per aconseguir-ho, tota mena de mitjans, per radicals que siguin. Els feixistes estrangers han d'ésser expulsats i les publicacions estrangeres de caire feixista han d'ésser prohibides.

Cridem tots els assalariats que d'una manera o altra es trobin adults sota les grapes del capitalisme agonitzant, cridem tots els ciutadans que tinguin fam i set de millorament social i de justícia humana per dir-los:

Hi ha enfront nostre un sistema de violència i de brutalitat que, per a perpetuar i reforçar l'enviliment de la Societat d'avui, pretén obrir-se camí i ofegar totes les guspries de llibertat i de dignitat que la Civilització ens ha concedit a costa d'una lluita constant i de sacrificis cruents. Contra aquest propòsit, contra el feixisme, companys i amics, dempeus! Cal juntar-nos en una força única i fer un bloc incommovible perquè el monstre no passi. Clamem també a les autoritats, que no són pel nostre voler i perquè reben la nostra confiança, que no deixin arrelar entre nosaltres les llavors de feixisme que ens vénen de fora i que són sembrades sota la capa de falses consideracions i suposats respectes internacionals.

Si uns i altres ens mobilitzem i anem a la una, el feixisme no passarà. Però si, per covardia dels uns o per tolerància dels altres, arribés a esmunyir-se, cridem ben alt que abans de deixar-lo passar ens posarem al primer rengle de les forces arrencledades en la lluita, per a esclafar-lo sense pietat, i emprarem tots els mitjans perquè no en quedés ni el rastre.

Barcelona, Juny 6 de 1933. — El President, Jaume Teixidó. — El Secretari, Josep Roche.

Maura i el feixisme

Facetosament o seriosament, Maura fa parlar molt d'ell. Aquest republicà de darrera hora és una planta exòtica en el republicanisme.

La solució que ha tingut la darrera crisi, l'ha acabat de trasbalsar, llançant-l'ho a una perillosa aventura d'agitació reaccionària.

Maura, però, difícilment serà el cabdill d'un moviment reaccionari. La seva condició social i familiar li crea un munt d'obstacles. El que constitueix fins ara la tradició del feixisme, és l'aventurer insolent. L'indole de les funcions que ha d'assumir un dirigent feixista, no són indicades per un home de vida organitzada.

La característica del feixisme és de servir als homes de posició, encarregant-se de la feina que aquests consideren deshonrosa. I fins a aquest punt no hi degenera el que s'ho proposa. Cal un cultiu especial dels costums en un medi de mercenaris i de cràpules.

No obstant, Maura és un dels factors del feixisme peninsular. Si els fermentos del feixisme no són els de la seva condició, són, en canvi, els de la seva política. Política de voler i de poder; les seves actituds són inspirades exclusivament per una noció de predominí animal.

Un home d'aquesta estructura mental és un aliat poderós dels aventurers del feixisme. Un home així és fill de la seva època i és esclau de les afinitats. El republicanisme peninsular era fet de romanticisme i de literatura melodramàtica. Tenia un fons d'apostolat, era una força de pensament. Per aquesta mateixa raó era poc combatiu. La seva última expressió, però, ja tendia al sentit constructiu, al realisme polític. Potser Azaña, en el fons, no és altra cosa que el producte més acabat d'aquest realisme republicà.

Maura no va portar-hi res més que raons pràctiques, que realisme, en el camp republicà. Cap ombra ideal. Cap sentit fraternal i, per tant, cap disposició conciliadora. Va anar-hi per un fi pràctic i amb la condició que se li havia de donar el que n'esperava. I no ha estat així. A l'home l'han enganyat. I surt al carrer amb to amenaçador, dient que pensa rescabalar-se amb escreix del mal negoci que ha fet.

COMARCALS**Sta. Coloma de Farnés**

El «Casal Socialista» de Santa Coloma de Farnés, tingué l'encertada iniciativa d'organitzar un Sindicat Agrícola que agrupés totes les entitats i grups comarcals per tal de mancomunar les activitats i les aspiracions llurs.

Una vegada organitzat el Sindicat a Santa Coloma, s'empenygué una activa campanya de propaganda pels pobles de la comarca colomenca, entre ells Arbúcies, Sant Hilari, Sant Miquel de Cladells, Vidreres, Osper i Vilari d'Onyar. En tots ells, a part de prendre-hi part els elements dirigents del Sindicat, s'ha oït la veu de la U. S. de C. per mitjà del company Manuel Roset Sala, el qual ha remarcat i posat en evidència la posició del nostre Partit a través de la minoria socialista del Parlament català respecte la llei de conreus que s'està elaborant.

En tots els pobles visitats s'ha notat un gran entusiasme i prova d'això és que tots els sindicats constituïts en ells s'han adherit al Sindicat Comarcal de Santa Coloma, i avui compta ja amb un cens d'uns 600 inscrits. Per si això no fos prou, afegirem que els oradors companys Palau — l'home tot voluntat i ànima d'aquest Sindicat —, Romaguera Capella, advocat del mateix i home d'una capacitat de treball formidable, i Roset Sala, es veuen sollicitats constantment per tal d'organitzar els camperols comarcans.

L'optimisme dels propagandistes permet esperar i confiar en una forta

L'acció d'en Maura és, doncs, perillosa, perquè va a parar a un corrent de govern que ell no controla. Realment, ell no farà el feixisme, però tampoc farà el que voldrà. I, en canvi, els altres treuran profit de tot el que faci ell.

El problema resideix en l'actitud i en la comprensió que tinguin d'aquest fet les forces republicanes que governen la democràcia peninsular. Perquè el feixisme té un antecedent necessari. Una política de dilacions i d'escepticismes desmoralitzadors.

L'actitud de les dretes espanyoles ens diu ben clar l'època en què ens trobem i com és expressiu Maura, com a home de la nostra època. I la política democràtica peninsular ens diu ben clar, també, com és difícil prevenir el feixisme amb segons quina mena de republicans.

Republicans que són més d'esquerra que els que manen i que s'apleguen amb republicans de dreta. Minories d'arreplegats que entren a formar part d'un govern amb actituds pontificals. Personalitats que no poden resistir la temptació de fer discursos de cinc hores sense cap necessitat, i que, per treballar amb un govern de coalició, elaboren programes quilomètrics.

Anem en compte. Per ara no tenim feixisme, ni cap força feixista organitzada, però no ens manca cap dels factors d'una dictadura.

Els socialistes no ens podem contemplar la situació amb la inconsciència d'un republicà irresponsable a qui mou altra cosa que preocupacions personals.

Pensem que la democràcia peninsular ha governat fins ara sense crear-se cap element de defensa. Creiem que ha arribat el moment de provar que té dret a subsistir demostrant capacitat per a defensar-se. I les posicions de consolidació i de defensa consisteixen a portar el poder civil i el sentit de domini a totes les institucions del país, creant funcions de defensa apropiades i posant-hi homes forts. Els que fan feixisme per esport o amb consciència del que fan, han de saber el que els espera. L'Estat civil ha de tenir jurisdicció damunt certes activitats, considerades com un delictes que cal que sigui sancionat.

RAMON JOVE BRUFAU

organització sindical de caràcter eminentment agrari.

Per altra banda, contrasta l'actitud pertorbadora dels elements de l'Esquerra Republicana, que sense cap mena d'escripall tergiversen l'articulat de la llei de conreus, dient als pobres i analfabets camperols que en aquesta llei podran acollir-s'hi tots els que desitgin revisar els seus contractes, quan ha estat elaborada solament pels rabassaires.

No tenen prou amb això, que s'atreveixen també calumniar els nostres propagandistes i recórrer els pobles visitats per aquests amb l'afany d'inutilitzar l'obra del Sindicat colomenc. Tot això no ens estranya, puix els camperols van desent-se dels sindicats de l'Esquerra — i aquest és el punt feble de la qüestió — per a ingressar al Sindicat colomenc.

No obstant això, la U. S. de C. farà sentir la seva veu per boca del company Roset Sala, amb l'energia i fermesa que li són peculiars, examplant el camp d'acció del partit per totes les contrades gironines.

CORRESPONSAL

SABTRERIA Pantaleoni Germans

Confecions per a homes i nens

Actualment exhibició i venda de les Novetats per a Primavera

Americana i Pantaló franel·la 72 ptes.

Xeixot nov. 63

Vestit complet des de 58

Pantaló franel·la des de 16

Secció especial a la mida PORTAFERRISSA, 13

Impressió parlamentària

(Sessions del 13 al 16 de juny)

Setmana també, aquesta, d'intensa activitat en el si de la Comissió de Reforma Agrària. Setmana també, aquesta, de satisfacció per a la nostra minoria que, com en l'anterior, ha vist incorporats al Dictamen relatiu als conflictes derivats dels contractes de conreu, l'esperit i la lletra de les seves suggerències.

A la Cambra, els nostres han pogut, doncs, gairebé limitar-se a anar retirant, en la discussió de cada article, els vots particulars i les esmenes presentades, en virtut de la incorporació abans esmentada. És digna de tota lloanxa l'abnegació amb la qual els nostres sacrificaren l'èxit aparent de les intervencions brillants a l'eficàcia positiva de la tasca parlamentària.

Per la seva banda, la Lliga sembla haver desistit de la seva posició obstructionista i així han pogut ésser aprovats en el transcurs d'aquesta setmana diversos articles importants de la ja famosa Llei dels conflictes del camp.

A part d'aquest projecte de Llei, les sessions de la setmana s'han consumit en la interpeccació al Conseller de Governació sobre política municipal del Govern de la Generalitat, interpeccació que té bona cosa de fictícia, de cara als electors dels respectius bàndols, i en la qual la nostra minoria ha assistit indiferent i impassible, amb una abstenció conscient, als mutus retrets i a les mútues increpacions de bandarrisme que polidament, sense fer-se mal, s'han anat adreçant els representants de majoria i Lliga Catalana.

A la sessió de dimarts, el company Fronjós, amb la seva vehemència característica, denuncia les manobres clericals de l'alcalde de Calaf.

El company Serra i Moret fixa, d'una manera molt justa, la posició de la nostra minoria pel que fa al desglossament d'uns articles de la Llei Municipal. L'interès de fer una bona Llei està per damunt de l'interès merament electoral.

En la del dimecres, una apartència d'investida molt aparatosa del Conseller de Justícia i Dret contra la nostra minoria, prenent peu d'un prec formulat dies abans pel company Gerard, és fàcilment desvirtuada per aquest, en un parlament breu i cenyit, que obté una rectificació completa i satisfactoria del Sr. Comorera.

Com a èxit notable dels nostres en aquesta sessió, volem consignar el darrer paràgraf de l'article 8è. aprovat durant el seu transcurs: «El fet de la manca de pagament, haurà de provar-se per comparança de les parts davant de la Comissió Arbitral del Districte, la qual decidirà si hi ha manca de pagament o no.» El company Comorera explica, en efecte, en un breu discurs ple d'emoció i de simpatia humana, amb l'assentiment tàcit de la Cambra, que no pot considerar-se com a manca de pagament el fet que l'arrendatari, ja sigui per pèrdua de la collita, o per alguna calamitat, per desvalorització dels productes o en virtut de qualsevulla força major, es vegi materialment impedit, contra la seva voluntat, d'efectuar el pagament convingut. Només pot reputar-se com a manca de pagament la voluntat conscient i deliberada de no efectuar-lo.

En la sessió del dijous és aprovada la Llei que autoritza la segregació d'alguns termes municipals, amb uns comentaris molt competents del company Serra i Moret.

Es aprovat també l'article 10 de la Llei dels conflictes del camp, en virtut del qual, guany també molt notable de la nostra minoria, els treballadors desposeïts de la terra d'ençà del 14 d'abril del 31, podran demanar a la Comissió Arbitral que els sigui retornada. El company Comorera defensa molt bellament la justícia d'aquesta disposició i censura durament l'aterratiment inhumà de la Lliga capitalista.

Divendres, el company Comorera, enmig d'una gran expectació, exposa d'una manera serena i objectiva l'incident que li ha esdevingut amb un jutge i que els nostres lectors ja coneixen. Denuncia amb termes severes la gravetat del cas, no pas per motius d'ordre personal, sinó per tal com afecta la seva condició de Diputat i, a través d'ella, la dignitat, el decòrum i la vida material del Parlament.

Heus ací una qüestió cridada a donar molt de joc i en la qual el Parlament ha de procedir d'una manera inexcusable si no volem que la nostra autonomia resti minada per la base des del seu començament.

DEGUT A LA DENUNCIA FORMULADA PER "JUSTICIA SOCIAL" LA SETMANA PASSADA SOBRE L'INCOMPLIMENT DEL LAICISME A LES OFICINES DE COLONIES ESCOLARS, PLAUS NOS COMUNICAR ALS NOSTRES LECTORS QUE DE LA PRESIDENCIA DE LA COMISSIÓ DE CULTURA, PRESIDIDA PEL COMPANYY XIRAU, S'HAN DONAT ORDRES SEVERES PE RTAL QUE LES LLEIS LAIQUES DE LA REPUBLICA S'HI OBSERVIN ESCRUPOLOSAMENT.

A les Corts Constituents

La U.S.C. dóna la confiança al nou Govern

Discurs del company Campalans

El company CAMPALANS: Señores Diputados, dada la amplitud alcanzada por este debate, creo indispensable la intervención del grupo «Unió Socialista de Catalunya». Seré muy breve. Aunque el sector de opinión que en Catalunya representamos, valioso por la calidad representativa y por la limpia historia idealista de los obreros que la integran, es cada día más extenso, la modestia de nuestro grupo parlamentario, limitado a tres Diputados, no me autoriza, creo yo, a entrar en el fondo del debate con aquella amplitud que yo hubiera deseado para recoger algunos de los aspectos, opiniones y juicios que aquí se han manifestado.

Sin la instintiva repugnancia que los hombres de este grupo sentimos por todo vano afán de notoriedad, manifestada, creo yo, en la parquedad de nuestras intervenciones y respaldada por el deber que nos impone nuestra modestia, aun sin esta condición, nos bastaría la forma como se ha tramitado la crisis para que en este momento supiéramos situarnos en el humilde rincón en que durante ella nos hemos visto colocados.

No entraré, pues, en el fondo del debate. Me propongo simplemente hacer una declaración y unas breves manifestaciones. Y creo que eso es inexcusable, por ser nosotros, nuestro grupo, el más modesto, el único que, sin formar parte de la mayoría, ni antes ni ahora (pues que desde la constitución de la F. I. R. P. E. quedamos ya como grupo desgajado del grupo catalán), somos, repito, la única minoría que sin formar parte de la mayoría ha venido, en todas las ocasiones en que en la Cámara se han suscitado votaciones en torno a cuestiones de confianza, dando sus votos al Gobierno. Y lo hemos hecho sin ningún deseo de recompensa, ni simplemente porque nuestra actitud fuera reconocida — ¿cómo diré yo? — como una simple cortesía elemental. Lo hacíamos así porque a ello nos obligaba la generosidad de nuestros principios socialistas. Era una cuestión de doctrina y era una cuestión de delicadeza. Pero el que hayamos dado hasta ahora nuestros votos al Gobierno y que sigamos en adelante haciendo lo propio, no significa en modo alguno — y ahí está la necesidad de nuestra declaración — que la política del Gobierno nos satisfaga por completo y que en algunas ocasiones podamos sentirnos representados por este Gobierno. Es que en estos momentos, señores Diputados, nuestro deber de ciudadanía, en la grave época que atravesamos (no solamente en España, sino en el mundo entero) nos imponía, como socialistas, un deber — duro deber en más de una ocasión —, el deber de saber anteponer nuestro ideal político a nuestro idealario social.

Hasta hace muy poco, en Alemania, en todas las manifestaciones obreras, se veía, con una profusión sintomática, en todas las banderas y en todos los cartelones, destacándose, con letras blancas sobre el clásico fondo rojo, un pobre pareado que venía a decir estas palabras: «La República es muy poco; el Socialismo es la finalidad.» Ahora tenemos nosotros ante los ojos el caso de Alemania. Las masas obreras de Alemania, que no supieron hacer el frente único en la hora del peligro, lo han hecho ahora trágicamente en el destierro, en la cárcel o en los campos de concentración, y aquella socialdemocracia que, por lo que antes os decía, no supo querer bastante a la República, se encuentra actualmente en la absoluta imposibilidad de trabajar por el socialismo, bajo el peso de una bárbara represión de estilo medieval. Pero para justificar nuestro deber socialista no necesitamos ahora recurrir a cómodas excusas oportunistas. Nos basta en este momento seguir el dictado de nuestra conciencia y seguir las normas que en horas graves de la Historia nos señalaron hombres como Babeuf y Carlos Marx.

En muchas ocasiones, evidentemente, la crítica para nosotros habría sido fácil, brillante, de seguro éxito entre las masas obreras. Pero, ¡ah!, es que cuando estas ocasiones se presentaban nosotros veíamos, por un lado, el alborozo de los reaccionarios, y por el otro, apreciábamos como en silencio (con este magnífico espíritu de sacrificio tan mal agradecido por muchos) sufrían estos nuestros compañeros del partido socialista español, del cual, en el orden de los principios, no nos separa nada, y esto nos bastaba para que supiéramos también cumplir el deber de callar. El éxito acaso habría sido fácil; pero lo habríamos comprado a un precio demasiado caro para nosotros, lo habríamos comprado al precio de nuestro envilecimiento demagógico.

Se ha hecho estos días aquí, a los socialistas en general, un reproche de tal puerilidad, que yo creo que casi no es necesario recogerlo, y si lo hago ahora no es con la pretensión de alargar este debate, sino, por el contrario, con el deseo de acortarlo, por ver si evito que tenga que levantarse a contradecirlo persona más autorizada que yo. El reproche es el siguiente: A lo

que parece, hay alguien de perspicacia maudica que acaba de nacer el enorme descurrimiento de que a nosotros, los socialistas, no nos satisface por completo la actual república democrática española; que tenemos aspiraciones más altas. Como el secreto esta en la calle, sería absurdo quererlo manejar y, por lo tanto, confesare claramente que, en efecto, la República que nosotros propugnamos tiene muy poco, o casi nada, que ver con la actual república nuestra. Ahora, el que suponga que nuestra absoluta fidelidad a la actual República esta en contradicción con nuestra absoluta fidelidad a los principios socialistas, demuestra simplemente que no esta enterado de estas cosas. Nosotros, los socialistas, mientras tengamos un camino franco al incesante avance de las masas proletarias, aspiramos a llegar a nuestra República ideal por la simple evolución democrática. Este es nuestro deseo, esta es nuestra posición. Nosotros aspiramos ahora, primeramente, a consolidar la República democrática que nos hemos dado — y en eso estamos — para ir luego a la implantación de la democracia social, y no de golpe y porrazo, sino andando cada día un pasito hacia adelante, porque nuestro ideal tiene la ventaja de no poder ser colmado jamás, de ser un ideal de residuo enorme; pero haciéndose cada día más perfecto, más justo, más humano.

Decía Federico Engels que así hay algo cierto es que nuestro partido y las masas obreras no podemos conquistar el Poder sino bajo la forma de la República democrática, forma específica — decía él — de la dictadura del proletariado. Así ha sido siempre en la Historia. Las únicas revoluciones que han triunfado han sido siempre revoluciones de tipo democrático, en el sentido de que en el momento en que se han realizado han contado con la mayoría de la opinión. Hay, como excepción, un solo ejemplo en la Historia, ejemplo que serviría en todo caso para confirmar la regla, y nos lo da la Unión de Repúblicas Socialistas Soviéticas, en que se ha producido el caso único de que haya triunfado una minoría audaz mediante una revolución y se ha producido la toma del Poder por el proletariado, sin contar con la opinión democrática del país. Pero es que, señores, también la situación en que se encontraba Rusia, en el mes de octubre del año 17 ha sido un caso único en la Historia.

Y en esto que acabo de decir, tan sencillo, está la esencia de esta gran controversia entre comunistas y socialistas. Nosotros, los socialistas, decimos lo que yo acabo de expresar malamente; nuestros compañeros de Rusia pretenden que nosotros hagamos ahora, en las actuales condiciones de nuestros distintos países, lo que ellos pudieron hacer en el año 1917, por una singularísima constelación histórica de circunstancias nunca dadas; es decir, pretenden que nosotros triunfemos ahora en aquello en que ellos fracasaron siempre, antes de ese año 1917. Nosotros, los socialistas, no hemos de ir ahora a la calle. No tenemos nada que hacer en la calle, en el sentido corriente que se da a esta frase. Nuestra República ha abierto, afortunadamente, un amplio cauce a la evolución democrática del país, por el cual nuestras masas obreras pueden ir ennobleciéndose y capacitándose, y en este camino habremos de seguir mientras no se nos obligue a dejarlo.

Se da el caso en la actualidad, y ello no es paradójico, que son justamente los elementos conservadores de cierta calaña los que en todo el mundo acuden a los medios de violencia; nosotros, no. Nosotros tenemos la fuerza del número y la fuerza avasalladora de la nueva moral de nuestros principios, que nos dan la absoluta seguridad en el triunfo, para que queramos malograrlo con precipitaciones temerarias. No; que sean los republicanos a secas, fieles a la República, y que no teman por nuestra fidelidad, pero que nadie intente apartarse del camino democrático, porque sería arrollado con sus propias armas.

Voy a resumir mis palabras con la siguiente declaración: A pesar de que no formamos parte de la mayoría, los hombres de la «Unió Socialista de Catalunya» daremos nuestra confianza al Gobierno. Y lo haremos por tener el convencimiento de que, en la hora actual, este Gobierno, u otro con una estructura análoga a la que éste tiene, es el único posible con el actual Parlamento, y creemos nosotros que todo quebranto de este Gobierno sería un quebranto del sistema parlamentario, sobre el cual se apoya la República que todos los españoles o la mayoría de ellos, por propia voluntad, nos hemos dado. Nuestro deseo ferviente está en que, cuanto más pronto mejor, pueda cesar el sacrificio que están haciendo ahora nuestros compañeros del partido socialista español con su participación ministerial, y justamente a nosotros nos llena de satisfacción el constatar la nueva corriente de armonía que se presenta entre los grupos

republicanos y a través de la cual el panorama político puede camoiar totalmente dentro de breve tiempo.

Naturalmente, se me dira que este Parlamento puede ser disuelto; ya lo sabemos, así esta la Constitución. Pero lo que yo no creo posible es que este Parlamento cometa la suma torpeza de disolverse a si mismo, porque si, en cualquier momento, cuando lo pretenda un grupo republicano de oposición, por respetable que sea, o cuando interese a las derechas reaccionarias o a alguna solitaria alma en pena, que todavia no se ha necho cargo de la formidable transformación producida en España, transformación en virtud de la cual estas gentes, que por su anarquizante particularismo no han sido capaces de articularse en un partido, no podrán significar ya nunca nada. Porque nuestra República, o no será nada, o tendrá que ser una articulación de fuerzas orgánicas, es decir, una articulación de articulaciones, o, como un tiempo se dijo del Estado catalán, una coordinación de coordinaciones. Lo que nunca podrá ser nuestra República es un concertante de divos, ni un coro de segundas tiple.

Causa pena — a mí, profunda — el que tengan que repetirse todavia ciertas cosas de toda evidencia: La opinión pública está aquí, en el Parlamento, y es por demás peligrosa toda invocación extraña a eso. Nos lo decía un día insuperablemente, y no voy a intentar repetirlo, con su verbo cálido y su palabra llena de ingenio y lucidez, el Sr. Ossorio y Gallardo. Nuestra República no habrá hecho nada o lo menos que tiene que hacer es liquidar de una vez para siempre este pobre fantasma de la masa neutra. ¿Es que todavia existe una masa neutra? Pues yo diría: peor para ella. Hace muchos años, Dante la colocó en la puerta del infierno y todavia sigue en el limbo. No conviene, pues, que nadie haga invocaciones a esta opinión pública y a la masa neutra, y que pretenda que la opinión pública esté divorciada del Parlamento, porque con ello no hace otra cosa sino denunciar su profundo desconocimiento de la historia del parlamentarismo.

Evidentemente, en el curso de los días, la opinión pública se va modificando, pero, a medida que el tiempo pasa, la opinión del Parlamento sufre una evolución pareja. Esto es lo lógico, natural y normal; lo demás, será la excepción. ¿Es que nosotros mismos, en nuestra breve historia, no tenemos ya un ejemplo de cómo esto se ha producido aquí? Recordemos por un momento aquel insensato movimiento del 10 de agosto. Ese movimiento provocó una fuerte reacción en el país. ¿Es que aquella reacción no fué acusada seguidamente en esta Cámara? ¿No fué desde entonces muy otro el ritmo y el contenido de la Reforma agraria, por ejemplo? Evidentemente. Y parece absurdo que alguien pueda pretender que el hombre medio, es decir, que el hombre de la calle, tenga una sensibilidad mayor que la que tienen los hombres que se sientan en estos escaños. Han pasado dos años y yo he visto con gran satisfacción cómo este Parlamento sigue en su evolución la historia que siguen todos los Parlamentos normales. Aquí se han modificado muchas cosas: por ejemplo, han bastado dos años para liquidar de una vez al tenor y al jabalí. Ahora el payaso no hace reír a nadie. No era así al principio.

Y voy a terminar con dos breves manifestaciones. Creo que nos autoriza a hacerlas la posición de independencia en que se halla colocado nuestro grupo, libre de todo compromiso, excepto el compromiso con nuestra propia fidelidad. Creo que ambas son también compatibles con nuestro agudo sentido de responsabilidad, y creo, además, que en estas manifestaciones me acompaña un sector muy importante de la mayoría, por no decir la mayoría toda, y acaso elementos del propio Gobierno, pero éste es sector, como se comprende, no puede manifestarse hoy aquí, por simples razones de delicadeza elemental. Y estas manifestaciones son: primera, el sentimiento que nos ha causado a nosotros, y creo que a todas las fuerzas socialistas y republicanas de izquierda, la forma como se ha producido la crisis, y segunda, el ferviente deseo de las masas obreras de que se cumplan rápidamente, forzando la marcha, los compromisos contraídos ante el pueblo en aquel glorioso 14 de Abril.

Por lo que respecta a la primera manifestación será avaro en mis palabras (veo ya la protectora mirada de nuestro querido Presidente). Diré tan sólo que hemos sentido en el alma la forma como la crisis se ha desarrollado. Esto basta. Estos días se hablaba aquí, con precipitación notoria, de ciertas mediatizaciones republicanas, pero yo no he visto, y esto me ha dolido, que nadie se escandalizara ante la circunstancia de que circule por ahí poco menos que avalado por 14 firmas de Sres. Diputados, todos ellos mayores de edad y muchos excelentes padres de familia, un documento dirigido

do al país (que a mí me parece que debiera ir dirigido al señor juez, como es propio en casos de suicidio, con aquella fórmula de «no se culpe a nadie», etc.). Pues bien, en ese documento se afirma claramente que la crisis se ha producido por una mediatización cierta, por el clamor de conservadores y ultramontanos. Yo no creo eso, yo no quiero creer eso, yo no puedo creer eso. Tampoco comparto la sorpresa, trocada en dolorimiento, de ciertas masas obreras republicanas ante los insospechados ámbitos hasta donde alcanzaron los nobilísimos afanes de asesoramiento de quien podía y debía asesorarse.

Yo encuentro que esto ha servido para demostrar el afianzamiento y la solidez de nuestra República. No tan sólo tiene la República hoy energías para vivir vigorosamente su vida, sino que le sobran todavia para prestarlas a los demás, para prestar apariciones de vitalidad a insepultos cadáveres del pasado.

En cuanto a la segunda manifestación, tengo que decir solamente que a nosotros, y creo que en ello vamos acompañados de una gran masa de opinión, mucho más que la labor nueva legislativa que pueda realizar ese Gobierno, con ser ella de tan gran importancia, nos interesa todavia más el que se cumpla, el que tenga eficacia, efectividad y realidad, toda la labor legislativa realizada. No sofiamos nosotros químicamente con que se haga ahora un nuevo aparato legislativo que pueda hacer la felicidad de los españoles; pero creemos que el pueblo español tiene derecho a reclamar que se cumplan los postulados y las promesas del 14 de abril; tiene el pueblo español derecho a reclamar que se acelere el ritmo del perfeccionamiento de la máquina general del Estado, que todos por igual estamos deseando, para que cese de una vez esa terrible apariencia (yo no quiero creer en ella, aunque son muchas las cosas que nos la dicen) de que por encima del Poder ejecutivo, en forma irresponsable, difusa y oculta, pueda existir otro poder más alto: el poder de ejecutar torcidamente o el poder de no ejecutar.

Sería absurdo que las premisas a que nos comprometía la revolución del 14 de Abril fueran ahora soslayadas por alguien. La revolución significaba algo y ese algo debe realizarse. Si alguien no se hizo cargo de lo que era la República, que no venga ahora a pedirnos cuentas de su inconsciencia en aquellos momentos.

Y para terminar, con todo y pertenecer nosotros a una agrupación política que sigue los principios y la táctica de un partido internacional, me interesa, por pertenecer a un grupo catalán, hacer constar la gran satisfacción con que hemos visto la entrada en este Ministerio de nuestro compañero Sr. Companys junto al Sr. Domingo. Que nadie crea que en esta satisfacción nuestra va oculto un deseo de que el Sr. Companys vele por los intereses de Cataluña. Esto lo dirán acaso gentes de pobre intención o de no recta intención. No; nosotros sabemos que todo el Gobierno ha de velar por los intereses de España toda. Y ya que ahora hablo de la constitución del Gobierno, desearía también expresar un sentimiento nuestro — y en esto no hay reproche para nadie; en todo caso, lo sería a las circunstancias; pero es una aspiración nuestra — por el hecho de que todavia no haya sido posible constituir Gobierno en la forma ideal en que deben ser constituidos los Gobiernos republicanos. Creo que este ideal es un ideal de todos y, seguramente, más que nadie lo comparte el propio Presidente del Consejo de Ministros. Este Gobierno posee ya un nuevo estilo; no tiene nada que ver con los viejos Gobiernos del antiguo régimen. Se distingue de ellos esencialmente por la capacidad, por la competencia, por la austeridad de cada uno de sus miembros. Pero nosotros deseamos que llegue pronto el momento en que sea posible constituir Gobiernos de la República sin ple forzados, sin compromisos, sin agobios de ninguna clase. Y lo deseamos, sobre todo, para que la opinión republicana y socialista no pueda sospechar que en estos repetidos intercambios de Ministerios y en estas vocaciones improvisadas subsistan todavia resabios de unas maneras que todos, absolutamente todos, creo yo, deseamos ver de una vez para siempre insertados en los dominios de la Historia.

Y termino con estas palabras: que a nosotros nos ha complacido vivamente la entrada del señor Companys en el Ministerio, porque como socialistas creemos que hoy — ayer las cosas eran muy distintas — el derecho de Cataluña a su autonomía y a más amplias libertades debe precisamente fundamentarse en la demostración de su capacidad rectora; es decir, de su capacidad de imprimir a la total vida española su espíritu liberal y democrático. En otras palabras, que la razón de la autonomía de Cataluña y de sus libertades futuras debe fundamentarse en el fervor y en la magnanimidad que pongan los catalanes, pensando en los más altos intereses humanos, en la creación de esta nueva España que todos nosotros deseamos y que un día tiene que surgir definitivamente de entre aquellas dos Españas en pugna secular: Contrarreforma y Liberalismo, Imperio y Democracia. Nada más. (Aprobación.)

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Trimestre. . . 2'50 ptes.
Semestre. . . 4'50 "
Any 8'00 "

JUSTICIA SOCIAL

Redacció i Administració:
Portaferrissa, 30, pral.
Telèfon núm. 22442
BARCELONA

MOVIMENT SINDICAL

Arribaran a definir-se els trenta?

Tots estem interessats a que existeixi un fort moviment sindical. En el moment més crític dels Sindicats de la que fou Confederació Nacional del Treball, la reconstrucció dels Sindicats és un problema vital. Si en el moment d'esplendor i hegemonia de la C. N. T., les reserves que podien fer-se respecte a la seva valor de permanència històrica, no podien oferir una conclusió negativa de tots els aspectes d'aquell moviment, ara sí. Per això els militants de la U. S. C. es van creure en el cas de donar llur opinió i d'oferir llurs iniciatives a la classe treballadora.

Però no cal atribuir a ningú missions que els fets s'encarreguen ells mateixos de concentrar en uns elements determinats. I la funció de reconstituir els Sindicats descompostos de la C. N. T. sembla recaure damunt la tendència que ha sorgit de la descomposició sindical i de la mateixa C. N. T. i que, ara com ara, s'ha donat un nom exclusivament per expressar la seva absoluta manca d'orientació. Aquesta tendència són els «trenta».

Creiem natural, d'una lògica vorejant la fatalitat, la resistència dels «trenta» a adjectivar-se. Si, per damunt de la raó que puguem tenir nosaltres com a tendència per a orientar el moviment obrer, en aquest moment de crisi sindical, els fets volen que les masses que segueixen els anarquistes restin sota la influència dels elements més immediatament propers a ells, no hi ha dubte que, per aquells que succeeixen els anarquistes, despresen-se'n com a tendència, el camí no és fàcil.

Fins ara la reacció contra l'anarquisme ha estat lenta i tortuosa. En emprendre la reorganització sindical dels obrers, adoptant ja una posició més definida, no cal que pensin els «trenta» que la massa deixarà uns anarquistes per a seguir-ne uns altres. Si tot el mecanisme de les tendències pogués ésser abraçat pels treballadors, serien nosaltres i ningú més aquells que recollirien les masses desorientades. El fet, ara com ara, és el següent: els «trenta» emprenen la reorganització sindical amb 30.000 adherents com a punt de partida. Això no podia fer-ho ningú més que ells. I és per això que deixem les objeccions de banda per admetre resoltament aquest fet i per a preguntar-nos, tanmateix, si ja ha arribat l'hora de definir-se.

Trenta mil adherents, però, no són res davant l'enorme tasca de reorganització sindical. Això no és altra cosa que un resultat-sorpresa. Així que totes les tendències es posin en moviment, llurs forces restaran equilibrades davant una massa obrera incontestable en la seva immensa majoria. Es en aquesta situació que comporta la lluita de tendències en la qual cal pensar. I seria un error transcendent que aquells que comencen una tasca amb una base de 30.000 obrers, es creguessin alliberats, no de definir-se ideològicament, sinó de definir-se pensant en el seu enquadrament definitiu com a força possible.

En aquest terreny no hi ha opció. I l'equívoc, ara com ara, continua. L'equívoc i les contradiccions, tan internes com externes.

Els «trenta», més que una tendència, és un conglomerat. Ara més que mai, es veu la temença d'arborar una bandera, ja que apareixerien les discordàncies de temperament. Al costat d'homes equànimes i metòdics, de pensament i d'acció coherents, hi ha els que no podran renunciar mai més a llurs verbalismes, a llur fraseologia anarquistant. Pels primers, aquesta fraseologia és una concessió; pels segons, una necessitat.

Continuen les fluctuacions i les tortuositats. I, en canvi, les posicions personals divergents són definitives, definitives les cristallitzacions mentals i de temperament, definitiu el fet de tenir-ne consciència pels elements responsables dels «trenta». I cal que no vacil·lin més a depurar llurs rengles d'elements ben intencionats, d'excel·lents militants, però que no són altra cosa que residus de feixismes.

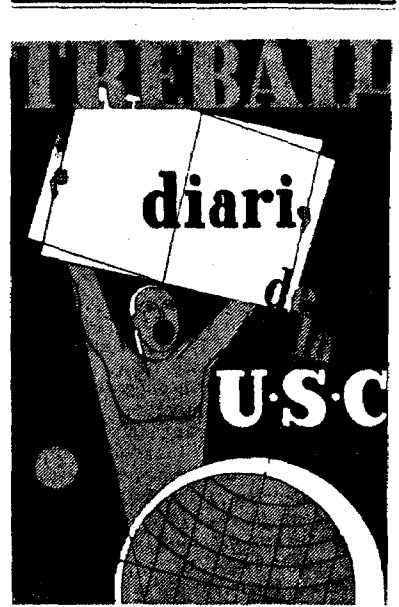
Com a finalitat d'un moviment sindical, com a única possibilitat de força, només queda un camí: el camí de la unitat sindical, el camí d'una sola organització peninsular, el camí de l'acord amb la U. G. T. i senyalat precisament per un dels més destacats militants de la C. N. T., En Quintanilla, al Congrés del Teatre de la Comèdia de Madrid.

Que hi reflexionin els «trenta» a l'hora de definir-se. El «trentisme» no podrà ésser mai el denominador d'una tendència obrera internacional.

Obrer: Compte amb el diari que llegeixes!

«Creieu que comprant un diari o un altre realitzeu una acció indiferent? De cap de les maneres. Un periòdic és una força, una gran força. Si creen potents organitzacions de classe i després contribueix a la vida d'un periòdic que les combat, destrueix una gran part del que heu creat.» La ploma que ha escrit aquestes paraules en el nostre estimat col·lega «Avance», d'Oviedo, diari que té una fesomia moral enviable, és, sense cap mena de dubte, la ploma més qualificada per a fer aquesta observació. Qui la governa sap, per experiència pròpia, en les dramàtiques condicions que necessita el periodista independent conservar la seva independència. Independència, entenguem-nos, no per a situar-se al marge de les qüestions plantejades al món, sinó per adscriure's a una de les posicions en lluita. No és ell únicament qui coneix aquesta veritat. Exactament, en la mateixa mesura, la coneixem nosaltres. I el més innocent dels lectors, ara que les passions, com a conseqüència del període revolucionari que s'ha obert a Espanya, estan al roig viu, pot abastar tota l'exactitud de l'afirmació que hem transcrit. En una altra oportunitat i pel nostre compte, hem dit alguna cosa de semblant a això: «Compte amb el periòdic que es llegeix! I és que no basta constituir una organització de classe: cal preocupar-se de no beneficiar aquells que tenen com a missió preferent combatre les nostres creacions proletàries. I en aquest cas es troba la premsa burgesa. La seva enemistat a la nostra obra és implacable. Una bona part d'ella no té inconvenient a confessar-ho: l'altra té prou interès a no fer la confessió, si bé no deixa d'aprofitar cap oportunitat per omplir-nos de penjaents. Cal dir que aquests darrers són els diaris més perillosos? No ho creiem. Ho comprèn qualsevol. Insinuen el greuge, esmunyen l'ofensa, torcen maliciosament les nostres paraules, fan, en fi, tot el que poden per desautoritzar-nos i desacreditar-nos. És l'enemic pitjor. L'amagat. El cautelós. Durant aquests darrers dies les seves cauteles no han estat tan grans. Han ensenyat la intenció, l'orella, potser perquè sospitaven que era el moment de ferir-nos definitivament. Els

esdeveniments els han aconsellat amagar-se de nou. Les coses no han sortit com ells les esperaven i tornen a la seva passada tàctica: suavitat, discreció, cautela. Periòdics annats en cors per navegar en les cruïlles dels negocis i en els revolts de la política; dels que neces-

COMPANYS:
Ja teniu el vostre bloc de subscripcions de TREBALL? Demaneu-lo a la vostra Secció i fer-lo omplir pels vostres companys!

sitaren fugir, per imperatiu d'una decència mínima, els redactors. ¿Es vol una prova millor de la seva parcialitat deshonesta? De parcials tots ho som, a la nostra manera. Ho és «El Debate»; ho som nosaltres. Parcialitat confessada i, per tant, honesta. La parcialitat deshonesta és la que recorre a la disfressa de la imparcialitat. Diaris que cerquen la parròquia

entre la classe treballadora i no tenen altra ocupació que deshonorar-la. Es poden assenyalar els noms d'aquestes publicacions. ¿Es necessari? Si cal, ho farem. Però hi ha algun treballador que no sàpiga, a aquestes hores, quins són aquests diaris? A la pròpia vista del lector han passat, sense transició, de la servitud a uns republicans, al menyspreu irriat. ¿Per què? Segurament per raons mesquines. Que les expliquin ells si poden. No ho faran. I si ho intentessin — alguna vegada ho han intentat — els veuríem patinar, de la manera més encisadora del món, per tal de convèncer-nos que és l'interès públic el que els mou l'esperit. ¿Mentida! Els mou la fam de negocis o l'afany d'impunitat. Odien la classe treballadora perquè els amenaça amb una prohibició encara més radical que la que pateixen.

Tota prevenció contra aquesta premsa ens sembla poca. Pel que fa a la classe obrera, tot es redueix a no comprar-la, a girar-li l'esquena. Que prediqui al desert. Que perdi els que vulguin perdre's. No basta, camarades, posar la passió al servei de la nostra causa política. Cal impedir que sobre aquesta passió els diaris d'empresa hi aboquin llurs galledes d'aigua. No deixaria de tenir gràcia que, abominant d'Aiba, pel que políticament representa, podés ésser ell, a través d'un diari, qui ens deprimís l'esperit. O March. O Montiel. O Miquel. Tan és. En la mateixa ocupació fan mèrits distintes: un, la de denigrar el nostre moviment, presentant-lo sempre que poden, com una manifestació de lladrocin i de barbàrie. ¿Ells!, fabricants d'opinions d'acord amb les que es porten. El nostre advertiment de dies enera pren, en els presents, major oportunitat. ¿Compte, treballadors, amb el diari que es llegeix! Sobre la lluita de classes plantejada, els diaris actuen d'una manera ben palesa. No caiguem en la contradicció de crear la nostra organització obrera i afavorir el diari que la combat. Conseqüència: a una organització obrera, un periòdic obrer. Amb això n'hi ha prou. No es demana més. Ni tu, camarada, pots fer menys.

(De «El Socialista», Madrid)

Crisi de democràcia?

Potser si que es necessiten unes conviccions ben fermes, sòlidament arrelades, per no creure, davant l'espectacle contradictori que ens ofereix avui el món, en el fracàs de la democràcia.

Si posem un mapa davant nostre, podrem assenyalar, çà i enllà, els països actualment governats pel sistema de les dictadures i constatar, amb veritable «sferement», com aquesta superfície s'estén cada dia més, talment una febre contagiosa.

Davant aquesta constatació punyent, és perdonable que es reflexioni així: si aquests fets són possibles, si aquests assaigs poden tenir lloc, és que hi ha un ambient, un esperit col·lectiu que els és propici. ¿S'haurà convençut, doncs, una gran part de les masses, del fracàs, de l'esfondrament del règim democràtic?

Per a poder contestar-se aquesta interrogació, creiem que han de tenir-se presents dos fets primordials: l'actual situació del món — situació de canvi, de traspàs — i la composició d'aquestes masses addictes al credo i procediments feixistes.

Respecte al primer punt, és evident que ens trobem en unes hores d'intensa convulsió, en vigílies d'un canvi que ha de sotraquejar els fonaments de la societat tota. La concepció d'una nova economia, basada en un millor repartiment del benestar entre els homes, està a punt d'implantar-se en el món. I aquest nou estat de coses no pot ésser possible sense ferir de mort la posició privilegiada d'uns quants, sense arrancar de les mans llurs el poder excepcional que avui gaudeixen a costa del treball, del malestar i la misèria dels més.

Per una banda, hi ha l'onada, cada dia més creixent i més atrevida, dels qui prenen consciència de la il·legalitat de l'actual conformació del món i volen basar-lo en unes lleis més igualitàries i més humanes, és a dir, el Socialisme. I, per l'altra, conseqüència fatal del primer, hi ha la reacció, el contracop dels qui medren i es beneficien de les absurditats i injustícies d'avui, reacció i contracop que es manifesten sota el simbolisme del feix o de la svástica.

Una vegada més, els fets vénen a donar la raó al teòric del materialisme històric.

Ara bé, ¿quines són les masses que es refugien dintre el feixisme? La resposta l'obtidrem en descobrir quin és el seu principal enemic. Si tots els atacs, si totes les seves precaucions es dirigeixen contra el Socialisme, en les seves diverses manifestacions, és lògic

concloure que han de formar-lo les masses més refractàries a un canvi polític social i econòmic, les més interessades en mantenir l'estat de coses actual, guardador de llurs privilegiades posicions. N'hi ha prou, per a constatar aquest fet, amb esguardar les més altes esferes del feixisme: aristocràcia del diner, magnats de la indústria i de la banca, primeres figures de tots els trusts i cartels financers. Rera ells, sota d'ells, està clar que hi trobareu una gran massa de poble, car estem molt lluny encara d'haver foragitat completament la servitud i la inconsciència. Per altra part, els feixismes es cuiden pla bé d'empolinar-se amb les antiqüelles més virolades i vistoses, bo i fent bocades de grans millores i reformes socials. Bon procediment per a pescar ingenus i incautes.

Resumint, els feixismes, avui, no són altra cosa que l'arma per a combatre el socialisme. Sense aquest no tindrien motiu d'existir. Ells representen l'intent d'aixecar l'últim baluard en defensa del capitalisme, prou vençut de la seva ruïna imminent. Són, doncs, les últimes convulsions d'un règim en agonia.

¿Crisi de la democràcia? No; tot el contrari. Lluny d'haver fracassat, el que hi ha és que encara no hem pogut instituir en el món la verdadera democràcia, la que ha d'estar basada en les virtuts i en els mèrits del treball, sense aquesta absurditat dels desposseïts d'avui i en la qual cada home tingui assegurada la satisfacció de totes les necessitats inherents a la seva condició d'ésser racional i lliure.

No: l'espècie humana no és pas un ramat sense consciència, perquè, talment com les bèsties d'un circ, hagi d'ésser menada, governada per un domador (llegiu dictador) amb el fuet constantment aixecat enlaire. Doneu-li un règim d'igualtat i justícia, feu que es senti dignament humana dintre ella, i el noranta nou per cent de les mesures preventives i coercitives que emprèn els Estats per a governar-la esdevindran, automàticament, nul·les i sobrees.

R. PLA I CORAL

El Congrés Cooperatiu català

A la Unió Cooperatista Barcelonesa tindrà lloc avui i demà el Congrés de Cooperatives de Catalunya, convocat per la Federació catalana, per tal d'anar a la reforma de l'organisme federatiu, adaptant-lo a les noves circumstàncies polítiques de Catalunya. Això fa que aquest Congrés prengui un relleu considerable i que hagi provocat una forta expectació dintre els medis cooperatius catalans. Hom espera d'aquest Congrés un canvi total en l'orientació i la marxa de la Federació Catalana, que li doni aquella efectivitat i aquella responsabilitat rectora que li són indispensables com a guia del nostre moviment cooperatiu català.

En el vinent número dedicarem l'espai suficient a comentar com cal els treballs del Congrés. Avui limitem-nos a saludar cordialment els congressistes i a desitjar-los encert en el seu treball, del qual depèn d'una manera tan directa el triomf del Socialisme a Catalunya.

Bar Cerveseria "La Polsaguera"
"Casa Quimet"
Menjars casolans esplèndidament servits a preus sumament econòmics
Excel·lent degustació de cervesa amb les seves corresponents tapes
ESMERAT servei en tota mena d'aperitius, licors, cafè, xocolata, etc.
Estació i sala d'espera de la línia d'Autocars de Martorell "La Polsaguera"

RONDA UNIVERSITAT, 5
TEL. 11728

NOTA: Als afiliats de la U. S. C. se'ls farà un descompte del 10 %, mitjançant la presentació del carnet.

L'èxit de la primera sessió de cinema de la J. S. C.

L'escollit i prometedor programa que la «Joventut Socialista de Catalunya» oferia per primera vegada als bons amants del cinema, feu congregar el passat dimecres, a l'Intim Cinema, un públic entusiasta que emplenà totalment el local. Les entrades s'exhauriren abans de començar la vetllada.

A punt de tancar l'edició i mancats de temps, només assenyalar l'excel·lent acollida que trobà el programa, especialment el plat fort de la sessió, la magnífica cinta de Romm, «Evasió». Liàstima, tan sols, que una dificultat de darrera hora, impedis projectar el film amb la seva sincronització musical, obligant a improvisar l'acompanyament musical amb els pocs elements en què es comptava.

Això, però, no fou obstacle perquè les múltiples belleses del film fossin apreciades en tota la seva integritat.

En començar i acabar la sessió, fou donada «La Internacional», que fou acollida amb grans aplaudiments.

Unió Socialista de Catalunya Convocatòries

SECCIO DEL DISTRICTE IV. — Reunió extraordinària per al dia 26, a les deu del vespre. Objecte: Deliberació sobre el referèndum de l'Executiu sobre el sistema electoral.

DISTRICTE VII (SANS I HOSTAFRANCS). — Dimarts, dia 27, a les nou del vespre, a l'estatge social, carrer de Sans, 73, bar. Reunió general extraordinària per a deliberar sobre el referèndum de l'Executiu sobre sistemes electorals.

Secció Districte III

La Secció del Districte III assabenta tots els companys que ha organitzat unes sessions d'ensenyament de «La Internacional».

Aquestes sessions se celebraran a l'estatge de la Secció (Sant Gervasi, 34), el proper dimarts, dia 27, i divendres, dia 30, a dos quarts de vuit del vespre. Es prega l'assistència del major nombre de companys.

Curset d'Economia

Lliçó cinquena: Dia 26 de juny

Seguint el desenrotllament d'aquest curset, el vinent dilluns, dia 26, a dos quarts de vuit del vespre, el company Ardiaca parlarà d'«El consum en l'economia. Les reivindicacions dels consumidors».

Penya U. S. C. d'Escacs

El passat diumenge, dia 18, se celebrà l'Assemblea General Extraordinària en la qual quedà nomenat com a Secretari General el company Anton Santasusagna; per acord unànime s'acordà també ingressar a la Federació Catalana d'Escacs.

Per a demà, dia 26, a les quatre en punt de la tarda, seguint el torneig de classificació, tindran lloc les següents partides:

Roca - Puig; Barunet - Selgas; Ferrés - Comorera; Capdevila - Vil·la; Rull - Santasusagna; Virgili - Vilanova; Blanquer - Quintana; J. Puig - Busto.

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 1.ª - Tel. 16871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

Cooperativa Obrera d'Arts Gràfiques